

Farní listy

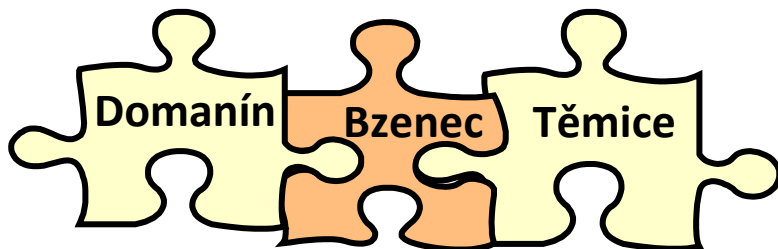
Drazí,

žijeme v mimořádné době, označované jako „doba koronavirová“. Během pár dnů se změnil celý svět. Museli jsme zareagovat na současnou situaci, zastavit se, dodržovat karanténu, nosit roušky, nemohli jsme se účastnit bohoslužeb. Ale tím se situace nezměnila. Mnoho lidí bude mít těžkosti s následky této epidemie. Proto prosím,

mějme oči a srdce otevřené a budme připraveni pomoci těm, kteří tyto těžkosti prožívají. Nebojme se nabídnout pomoc. Pamatujme na Ježíšova slova „... *kdo podá třeba jen číši studené vody jednomu z těchto nepatrných, protože je to můj učeňník, amen, pravím vám, nepřijde o svou odměnu.*“ (Mt 10,42)

Kdykoli v Bibli čteme o epidemiích, živelných pohromách či válkách, vždy to byla období, ve kterých Bůh volal lidi k pokání a obrácení, protože se od Boha vzdálili. Věřím, že i tato epidemie je silným hlasem našeho dobrého Boha k pokání a obrácení, k zastavení a navrácení se k Němu. Každý otec chrání a volá na své dítě, když mu hrozí nebezpečí. Tak i Bůh nás volá, když hrozí nebezpečí naší duši. Žijeme v blahobytu a bohatství,

na tom není nic špatného, ale přináší to i nebezpečí. Blahobyt a bohatství mají zvláštní moc nás oslepit, oklamat. Díky této moci nepoznáme svůj pravý duchovní stav. Zapomeneme na to, že to, co máme nejcennější, je naše duše, která má nekonečnou cenu. Bůh pro záchranu naší duše udělal a vždy udělá vše. Dokonce když to bylo nezbytné, poslal svého milovaného Syna na svět, aby nás jeho smrtí zachránil. „*Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozenného Syna, aby žádný, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl život věčný*“ (Jan 3,16). Naše duše má v Božích očích obrovskou cenu a Bůh usiluje o její záchranu. Co pro svou duši udělám já, je na mě.

„Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši?“ (Mt 16,26). „Bůh k nám potichu mluví uprostřed našich rozkoší, hovoří k nám i v našem špatném svědomí, ale nahlas křičí, cítíme-li bolest. Je to jeho megafon, kterým burcuje hluchý svět.“ (C. S. Lewis).

Bratři a sestry,

prosme proto Boha, aby nám dal vnímavost a otevřenost Jeho hlasu, citlivost a otevřenost k druhým, abychom vždy a ve všem hledali a snažili se plnit jeho svatou vůli.

Otec Martin

Z „Pamětní knihy“ farnosti Domanské – II. část

V tomto červnovém vydání Farních listů se zaměříme na ostatky světců, které máme v našem kostele a něco si o nich povíme. Pro mnohé z nás je toto téma zcela mimořádné anebo je tématem, o kterém se spíše moc nemluví anebo se ani moc neví. Jak ale víme, kostel sv. Václava v Domaníně byl vystavěn v roce 1788. Ve stejném roce byl 16. listopadu vysvěcen. Prošel mnoha úpravami vnitřními i vnějšími. K poslední větší stavební rekonstrukci došlo v letech 1932 – 1933. Chránová loď byla prodloužena, byl zbudován hlavní oltář dnešní podoby, přistaven boční oltář Panny Marie Lurdské a boční oltář Božského srdce Páně. Dne 24. 9. 1933 byl celý kostel znovu posvěcen. V hlavním oltáři a bočních oltářích se nachází podle zapsaných pamětí ostatky svatých **Bonifáce, Reparáta, Secunda, Liberáta a Urbana.**

O **sv. Bonifáci** víme, že byl mučedník. Žil ve 3. století v Římě. V tomto pohanském prostředí vedl velice hříšný život. Jednou ho bohatá římská křesťanka Aglae pověřila, aby v Tarsu v Malé Asii vyhledával ostatky mučedníků. On se o křesťanství moc nezajímal a cestu do Malé Asie bral spíš jen jako dobrodružství. V Tarsu se ale stal mnohokrát svědkem toho, že křesťané byli bez soudu krutě vražděni. Uvěřil v Boha a začal pomáhat pronásledovaným křesťanům. Za to byl v roce 306 v Tarsu uvařen ve vařící směli. Jeho tělo bylo převezeno do Říma a darováno Aglae. Ta nechala vystavět nad jeho hrobem chrám na Via Latina, kde byla sama po kajícím životě také pohřbena. V církevním kalendáři se k sv. Bonifáci vztahuje pranostika o třech zmrzlých mužích (Pankrác, Servác, Bonifác). Jak se dostaly ostatky sv. Bonifáce z Říma k nám do Domanína, nevíme.

O **sv. Reparátu (Reparatus)** naopak víme, že byl **diákonem (původně pomocník apoštolů pečující o chudé a nemocné, později v katolické církvi duchovní s vysvěcením nižším než kněžským s oprávněním křtít a kázat)** v Nole, měste u Neapole. Zemřel v roce 353. Pochován byl v katakombách svatě Anežky v Římě. V roce 1578 se klenba katakomb propadla, jeho ostatky se tak objevily světu. Vozily se po celé Evropě podobně jako relikvie svatých. Každé město chtělo mít tehdy nějakého svatého - přímlyvce např. proti válkám, chorobám nebo požárům. Rovněž Krumlov v Čechách chtěl mít podobného ochránce. A tak se stalo, že jednou truhlářský mistr **Antonín Leyrer** přivezl nějaké kosterní pozůstatky také do Krumlova. Bylo jim přiznáno jméno **Reparatus – Obnovitel**. Ostatků se ujaly klarisky (členky ženské větve řádu minoritů založených sv. Františkem s Assisi a sv. Klárrou) zdejšího kláštera. Složily kostru, která byla před tím rozložena a ušily jí slavnostní roucho. Dne 26. července 1772 za účasti knížete Johanna A. Schwarzenberga byla kostra slavnostně instalována v klášteře minoritů. Zde byla vystavena až do josefínských reforem roku 1788, kdy se kláštery rušily. V tu dobu mizelo z klášterů zařízení, mizely i relikvie. Zmizel rovněž Reparatus. Prý putoval z místa na místo, postupně se začal rozpadat. Snad nějak doputoval i k nám do Domanína. Leopočty tomu totiž nahrávají.

Svatý Secundus byl mučedník (z latinského jazyka: secunda = krátká chvíle, chvilka, chvílička), kterého pokřtili při dešti na cestě do Milána jeho rodní bratři, a to sv. Faustin kněz a sv. Jovita, jáhen. Sekundus navštěvoval vězněné křesťany a přinášel jim Tělo Kristovo. Kristovo Tělo

přinášel do vězení také sv. Matianovi, kterého po jeho popravě pohřbil. Sám byl v roce 119 za císaře Hadriána popraven mečem. Jak se dostaly jeho ostatky do našeho kostela, nevíme.

Svatý Liberát byl řeholník a mučedník, který se vypravil do Etiopie jako misionář společně se svými společníky Michalem Piem Fasolim a Samuelem Marzoratem. Císař, který jim byl v Etiopii nakloněn a připravoval s nimi spojení etiopské církve s Římem, byl donucen abdikovat. Nový panovník však byl proti spojení církví. Liberáta a jeho společníky postavil před soud a u hradeb hlavního města Gondaru je nechal ukamenovat. Mučedníci byli blahorečeni 265. papežem Janem Pavlem II. dne 20. 11. 1988. Jak se dostaly ostatky sv. Liberáta k nám, do našeho kostela, nevíme.

Svatý Urban I. byl 17. papežem. Jeho pontifikát se datuje do let 222 – 230. Je patronem vinařů a bednářů. O jeho životě víme velmi málo, o to více vzniklo o sv. Urbanovi legend. Problémem je jeho občasná záměna s jiným, blíže neznámým biskupem také Urbanem. Urban I. pocházel z Říma. Za jeho pontifikátu pokračovaly spory se vzdoropapežem Hippolytem, neboť Urban I. zastával postoje svých předchůdců Zefyrina a Kalixta I. Ti podle legendy obrátili na víru také Valeriána, manžela svaté Cecílie a jeho bratra Tiburtia. Zdá se však, že právě v tomto případě jde o shodu jmen a zmíněný Urban nebyl papež Urban I. Protože za vlády Alexandra Severa prakticky nedocházelo k pronásledování křesťanů, zdají se být legendy o mučednické smrti Urbana I. málo pravděpodobné. Urban byl pohřben na Pretestatově hřbitově (*Coemetarium Praetextati*), kde stojí hrobka s jeho jménem. Při výzkumu v Kalixtových katakombách italský archeolog Giovanni dei Rossi našel víko sarkofágu s označením Urban a předpokládal, že Urban pohřbený na Pretestatově hřbitově byl patrně jiným biskupem. Přesto pochybnosti o místě posledního odpočinku Urbana I. zůstávají, protože seznam Sixta III., obsahující jména svatých, pohřbených v Kalixtových katakombách neudává Urbana jako nástupce papežů, ale jako cizího biskupa. Jak a proč se dostaly jeho ostatky k nám do kostela, rovněž nevíme.

Sv. Jan Pavel II.

(Karol Józef Wojtyła)

18. 5. 1920 - 2. 4. 2005 byl papežem. Jako svatý otec hrál velmi významnou roli ve světové politice a je mu přisuzován podíl na zhroucení komunistických režimů ve střední a východní Evropě. Redefinoval vztah katolické církve k judaismu a nabádal protestantské a ortodoxní křesťany, aby pomohli přetvářet papežství tak, aby sloužilo potřebám všech křesťanů. Během svého 26 let trvajícího pontifikátu (Shodou okolností 26 let působil v našich farnostech také P. Jaroslav

Cigoš) svatořečil (482 osob) a blahorečil (1338 osob), tj. více lidí, než všichni jeho předchůdci dohromady a absolvoval 104 zahraničních papežských cest, tedy více než kterýkoliv jiný svatý otec v historii. Ve funkci hlavy katolické církve výrazně podporoval mariánskou úctu a zdůrazňoval povolání k svatosti. V oblasti sexuální morálky a ochrany lidského života navázal na učení svých předchůdců a zejména v katechezích publikovaných v souboru Teologie těla a v encyklice Evangelium vitae jednoznačně potvrdil tradiční církevní stanovisko morální nepřijatelnosti interrupce, antikoncepce a eutanazie. V tomto případě víme, že ostatky sv. Jana Pavla II. (**kapku krve**) přivezl z Krakova do našeho kostela na požádání P. Petra Majdy sloužícího v našich farnostech v letech 2008 – 2017 P. Wojciech Zapiór, a to v gesci kardinála Diviše. Ostatky sv. Jana Pavla II jsou uloženy na viditelném místě pod sklem na čelní straně obětního stolu presbitáře.

PaedDr. Petr Zábranský

Boží Tělo ve Bzenci

Ve čtvrtek o Slavnosti Těla a Krve Páně se po mši svaté uskutečnil tradiční průvod Božího Těla, při kterém otec Martin žehnal Nejsvětější svátostí městu Bzenec a farnosti.

Procesí se vydalo ke čtyřem nazdobeným oltářům za doprovodu dechové hudby a zpěvu eucharistických písní. První zastavení průvodu bylo u pomníku padlých naproti DPS. Dále průvod pokračoval přes Horní náměstí k ZUŠ Lubomíra Ligase. Ke třetímu oltáři průvod zamířil k Mariánskému sloupu na náměstí Svobody. U Panny Marie jsme prosili za naši vlast, naše město Bzenec, za dobré počasí, hojnou úrodu, ochranu

před přírodními katastrofami a každým zlem. Pak naše kroky směřovaly k poslednímu čtvrtému oltáři před kostel sv. Jana Křtitele ke sloupu se sousoším Nejsvětější Trojice. Sloup se sousoším Nejsvětější Trojice původně stával na náměstí, až do roku 1937. Nyní byl svědkem projevu naší úcty k Ježíši přítomnému v eucharistii.

Procesí Božího Těla bylo zakončeno před naším svatostánkem výstavem Nejsvětější svátosti a děkovným chvalozpěvem *Te Deum laudamus* – Tebe Bože chválíme.

Eucharistie rozhodně nepatří jen do kostela. Celý náš život má být eucharistií. Učíme se ji slavit každý okamžik svého života, všude tam, kam nás Pán postavil.

(Pozn.: Další foto na webu farnosti.)

Anna Sovová

Slavnost Těla a krve Páně 2020 – průvod a adorace

V neděli 11. 6. 2020 se v Domaníně konala Slavnost Těla a krve Páně neboli „Boží Tělo“ s průvodem a adorací před domy věřících (ulice za kostelem).

Po slavnostní mši svaté následoval eucharistický průvod ke čtyřem oltářům Božského Srdce Páně a Ježíše Krista zmrtvýchvstalého.

V průvodu se objevily modlitby, čtení evangelia, přímlyvy, adorace a poděkování. Přímlyvy otec Martin věnoval biskupům, kněžím, zasvěceným osobám, křesťanským rodinám, veřejným záležitostem a celkovému poděkování Pánu Bohu za život, krásu stvoření, přátelství s Bohem a za posvátný pokrm jeho Těla a Krve, čehož se nám dostává během pozemské poutě. K zdárnému průběhu a velkému duchovnímu zážitku přispěla dechová hudba, zpěváci místní i bzenečtí, nádherné počasí, zdárná organizace a promyšlený a dnešní době velmi přímětný scénář, který připravil otec Martin. Na závěr slavnosti jsme se shromáždili před oltářem v kostele sv. Václava, abychom chvalozpěvem „Bože chválíme tebe“ se skvělým varhanním doprovodem dobrořečili Otci, Synu, i Duchu svatému, Boha chválili a vyvyšovali ho modlitbou na věky. Slavnost Božího Těla a krve Páně se vydařila, kéž v nás zanechá stopy otevřeného Božského Srdce Páně, které nás nadlouho naplní Boží láskou a trvalou touhou po Božím království. Amen

PaedDr. Petr Zábranský

INFORMACE Z FARNOSTI

POKŘTĚNI BYLI:

BZENEC:

31.01.2020	Jindřiška Jana Dufková
01.03.2020	Tomáš Petr Nožička

„Já vyleji vody v místa zprahlá žizní, bystřiny na suchou zemi. Já vyleji svého ducha na tvé potomstvo a své požehnání na ty, kteří z tebe vzejdou.“

(Izajáš 44,3)

NA VĚČNOST JSME DOPROVODILI:

BZENEC:

04.03.2020 Antonie Tvarůžková
10.03.2020 Ludmila Tuhá
09.04.2020 Josef Zábelka

DOMANÍN:

09.03.2020 Anna Pavková
27.03.2020 Josef Kutálek
01.05.2020 Ludmila Kostrhounová

„Po celý život musíme o této druhé kolébce, kterou je smrt, se zaujetím přemýšlet a pokojně ji očekávat... Bůh nás stvořil pro věčnost.“
Guy Gilbert

NEJEN PRO DĚTI A MLÁDEŽ

FARNOST BZENEC A DOMANÍN plánuje v srpnu celodenní výlety pro děti, rodiče i nadšené poutníky. Doprava: kolo, bus, vlak, vlastní nohy.

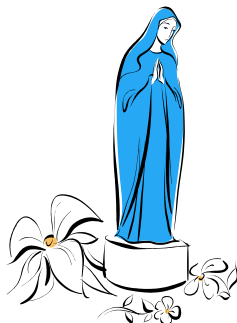
Termíny:

9. srpna (neděle)
14. srpna (pátek)
21. srpna (pátek)
28. srpna (pátek)

Bližší informace budou zveřejněny v kostele nebo na webu farnosti.

BZENECKÁ MARIÁNSKÁ POUŤ

sobota 15. srpna 2020

18:00 hod. PŘEDNÁŠKA MAXE KAŠPARŮ

Prof. PaedDr. ThDr. MUDr. et MUDr. Jaroslav Maxmilián Kašparů, Ph.D. katolický kněz byzantského ritu, významný český autor duchovní literatury a psychiatr. Stal se držitelem českého rekordu v počtu vysokoškolských titulů, věnuje se umělému jazyku esperanto.

neděle 16. srpna 2020

8:00 hod. RANNÍ MŠE SV. (celebruje P. Peter Majda, bývalý farář v Bzenci)

8:00 – 12:00 hod. příležitost ke svátosti smíření

9:30 hod. PRŮVOD KROJOVANÝCH OD ZÁMKU KE KOSTELU

**10:30 hod. HLAVNÍ MŠE SVATÁ
(celebruje P. Max Kašparů)**

Farní listy jsou určeny jen pro vnitřní potřebu farností Bzenec, Domanín a Těmice

Uzávěrka příštího čísla je 2. září 2020

Své příspěvky zasílejte na e-mailovou adresu: **farni.listy.bzenec@seznam.cz**